EUROOPA KOHTU OTSUS (esimene koda)

26. mai 2005 *

Kohtuasjas C-301/02 P,

mille esemeks on 26. augustil 2002 Euroopa Kohtu põhikirja artikli 49 alusel esitatud apellatsioonkaebus,

**Carmine Salvatore Tralli,** endine Euroopa Keskpanga töötaja, elukoht Nidderau (Saksamaa), esindaja: *Rechtsanwalt* N. Pflüger, kohtudokumentide kättetoimetamise aadress Luxembourgis,

apellatsioonkaebuse esitaja,

teine menetlusosaline:

**Euroopa Keskpank,** esindajad: V. Saintot ja M. Benisch, keda abistas *Rechtsanwalt* B. Wägenbaur, kohtudokumentide kättetoimetamise aadress Luxembourgis,

* Kohtumenetluse keel: saksa.

EUROOPA KOHUS (esimene koda),

koosseisus: koja esimees P. Jann, kohtunikud A. Rosas, R. Silva de Lapuerta (ettekandja), S. von Bahr ja K. Schiemann,

kohtujurist: P. Léger,
kohtusekretär: vanemametnik M.-F. Contet,

arvestades kirjalikus menetluses ja 22. juuni 2004. aasta kohtuistungil esitatut,

olles 17. veebruari 2005. aasta kohtuistungil ära kuulanud kohtujuristi ettepaneku,

on teinud järgmise

**otsuse**

1 C. S. Tralli palub oma apellatsioonkaebuses tühistada Esimese Astme Kohtu 27. juuni 2002. aasta otsus liidetud kohtuasjades T-373/00, T-27/01, T-56/01 ja T-69/01: Tralli *v.* Euroopa Keskpank (EKL AT 2002, lk I-A-97 ja II-453; edaspidi „edasikaevatud kohtuotsus"), millega jäeti rahuldamata tema hagid teatud Euroopa Keskpanga (EKP) aktide tühistamiseks.

## Õiguslik raamistik

2 EÜ asutamislepingule lisatud protokoll Euroopa Keskpankade Süsteemi ja Euroopa Keskpanga põhikirja kohta (edaspidi „EKPS põhikiri") sisaldab muuhulgas järgnevaid sätteid:

„Artikkel 12

[...]

12.3. EKP nõukogu võtab vastu kodukorra, mis määrab EKP sisestruktuuri ning tema otsuseid tegevad organid.

[...]

Artikkel 36

Personal

36.1. Juhatuse ettepaneku põhjal kehtestab EKP nõukogu EKP personali teenistustingimused.

[...]"

3 EKP nõukogu võttis EKPS põhikirja artikli 36.1. alusel 31. märtsi 1999. aasta otsusega vastu muudatused 9. juuni 1998. aasta otsuses, mis käsitleb Euroopa Keskpanga personali teenistustingimusi (EÜT L 125, lk 32; edaspidi „teenistustingimused"). Vaidlusalustele asjaoludele kohaldatavas teenistustingimuste redaktsioonis on muu hulgas ette nähtud, et:

„9. a) EKP ja selle töötajate vahelisi töösuhteid reguleeritakse käesolevate teenistustingimustega kooskõlas sõlmitud töölepingutega. Teenistustingimuste üksikasju täpsustavad juhatuse poolt vastu võetavad ametieeskirjad.

[...]

10. a) EKP ja töötajate vahelised töölepingud sõlmitakse töötajate poolt allkirjastatavate töölevõtukirjade vormis [...].

b) Töölevõtmine võib vastavalt ametieeskirjadele olla seotud katseajaga. Katseaeg ei tohi mingil juhul olla pikem kui kaksteist kuud.

11. a) EKP võib juhatuse põhjendatud otsuse alusel oma töötajatega sõlmitud lepingud lõpetada ametieeskirjadega kehtestatud korras järgmistel põhjustel:

i) ametiülesannete jätkuva mittenõuetekohase täitmise korral, [...].

[...]

41. Töötajad võivad ametieeskirjadega kehtestatud korras esitada juhtkonnale kohtueelse kontrolli läbiviimiseks kaebusi ja vastuväiteid, mida viimane kontrollib, hinnates iga üksikjuhtumi kohta vastu võetud akti vastavust EKP personalipoliitikale ja teenistustingimustele. Kui töötajad ei jää rahule kohtueelse halduskontrolliga, võivad nad kasutada ametieeskirjadega kehtestatud kaebemenetlust.

Eespool nimetatud menetluses ei saa vaidlustada:

[...]

iii) otsuseid, millega ei kinnitata katseajal oleva töötaja ametisse nimetamist.

42. Euroopa Ühenduste Kohus on pädev pärast võimalikke institutsioonisiseseid menetlusi lahendama kõiki vaidlusi EKP ja tema töötajate või endiste töötajate vahel, kellele kohaldatakse käesolevaid teenistustingimusi.

See pädevus on piiratud meetme või otsuse õiguspärasuse kontrollimisega, välja arvatud juhul, kui vaidlus puudutab finantsküsimusi, mille puhul Euroopa Kohtu kaalutlusõigus ei ole piiratud." [mitteametlik tõlge]

4 EKP nõukogu võttis EKPS põhikirja artikli 12.3 alusel 1999. aastal vastu EKP kodukorra (EÜT L 125, lk 34, parandatud EÜT 2000, L 273, lk 40; edaspidi „kodukord"). Selle kodukorra artiklis 21 pealkirjaga „Teenistustingimused" on sätestatud:

„21.1. Teenistustingimused ja ametieeskirjad määravad töösuhte EKP ja selle personali vahel.

21.2. Teenistustingimused võtab vastu ja neid muudab nõukogu juhatuse ettepanekul. Üldnõukoguga tuleb konsulteerida vastavalt käesolevas kodukorras ettenähtule.

21.3. Teenistustingimusi rakendatakse ametieeskirjadega, mille võtab vastu ja mida muudab juhatus.

21.4. Enne uute teenistustingimuste või uute ametieeskirjade vastuvõtmist konsulteeritakse töötajate esindajatega. Nende arvamus edastatakse nõukogule või juhatusele." [mitteametlik tõlge]

5 EKP kodukorra artikli 21.3 ja teenistustingimuste artikli 9 punkti a alusel kehtestas EKP juhatus „European Central Bank Staff Rules" (edaspidi „ametieeskirjad"), milles on ette nähtud:

„2.1 Katseaeg

Teenistustingimuste artikli 10 punkti b kohaldatakse järgmistel tingimustel:

2.1.1 Töölevõtmine on seotud kolmekuulise katseajaga, välja arvatud juhul, kui juhatus katseaega ei kohalda. Erandjuhtudel võib juhatus kehtestada kolmest kuust pikema katseaja vastavalt järgneva punkti 2.1.2 alapunktile a.

[...]

2.1.2 Kui huvitatud isik ei saa haiguse, õnnetuse, rasedus- ja sünnituspuhkuse või erandjuhtudel eripuhkuse tagajärjel oma ülesandeid enam kui ühe kuu jooksul täita, võib juhatus pikendada katseaega vastava ajavahemiku võrra.

Juhatus võib peale selle erandjuhtudel:

a) pikendada katseaega kokku kuni kaheteistkümne kuuni; või

b) pikendada katseaega kokku kuni kaheteistkümne kuuni koos huvitatud isikule muude ametiülesannete andmisega.

2.1.3 Katseajal võib juhatus huvitatud isiku ebapädevuse või nõuetele mittevastavuse korral lepingu lõpetada ühekuulise etteteatamisega." [mitteametlik tõlge]

6 EKP võttis EKP kodukorra artiklite 8 ja 24 alusel 12. oktoobri 1999. aasta otsusega EKP/1999/7 (1999/811/EÜ) vastu juhatuse töökorra (EÜT L 314, lk 34).

7 Nimetatud otsuses on sätestatud, et „on vaja kehtestada kord [...] volituse delegeerimiseks, mis järgib juhatuse ühise vastutuse printsiipi [...]".

8 Selles otsuses on ette nähtud:

„Artikkel 1

Täiendus

Käesolev otsus täiendab Euroopa Keskpanga kodukorda. Mõisted käesolevas otsuses on samas tähenduses kui Euroopa Keskpanga kodukorras.

[...]

Artikkel 5

Volituse delegeerimine

1. Juhatus võib volitada ühte või mitut liiget võtma juhatuse nimel ja vastutusel selgelt määratletud juhtimis- ja administratiivmeetmeid, mis hõlmavad juhatuse liikmete poolt ühiselt hiljem võetavate otsuste ettevalmistamisel kasutatavad instrumendid ja juhatuse lõplike otsuste rakendamise instrumendid.

2. Presidendi nõusolekul võib juhatus paluda ühte või mitut liiget vastu võtta: i) artikli 5 lõikes 1 määratletud instrumendi lõpliku redaktsiooni, kui vastava instrumendi sisu on eelneva aruteluga otsustatud ja/või ii) lõplikud otsused, kui delegeeritud on selgelt määratletud täitevvolitused, mille teostamise suhtes kohaldatakse juhatuse poolt ranget kontrolli objektiivsete kriteeriumide alusel.

3. Delegeerimine ja otsuste vastuvõtmine kooskõlas artikli 5 lõigetega 1 ja 2 protokollitakse juhatuse koosoleku arutelu kokkuvõttes.

4. Saadud volitust võib edasi anda ainult siis, kui otsuses on seda lubav erisäte.

[...]"

## Vaidluse aluseks olevad asjaolud

9 EKP avaldas 10. märtsil 2000 teate turvatöötaja vaba ametikoha kohta, kelle ülesannete hulka kuulusid peamiselt EKP hoone sissepääsu valve ja külastajate turvakontroll.

10 Apellant võeti 20. juuni 2000. aasta kirjaga sellele ametikohale tööle 1. juulist 2000. Selles töölevõtukirjas oli täpsustatud, et huvitatud isiku töölepingule laienevad teenistustingimused ja ametieeskirjad ning talle kohaldatakse kolmekuulist katseaega.

11 Apellandi otsene ülemus teatas 21. augusti 2000. aasta kohtumisel apellandile, et tema tööülesannete täitmine ei vastanud selle ametikoha nõuetele.

12 Nimetatud tööülesannete täitmise kvaliteet oli ka 1. septembril 2000 toimunud kohtumise teemaks, millest võtsid osa apellant, tema otsene ülemus ja kaks teist kaastöötajat, kellest üks oli EKP turvakoordinaator.

13 Apellant sai 8. septembril 2000 koopia asutusesisesest teatest, milles EKP turvakoordinaator palus eespool nimetatud ülemusel katseaega pikendada. Selles teates oli märgitud, et lisakatseaeg on vajalik apellandi ametialase ebapädevuse tõttu ja selleks, et võimaldada tal osaleda tema põhikohustuste ja EKP turvasüsteemi alasel

täiendkoolitusel. Apellant oli selle teate kohaselt kinnitanud, et on valmis koolitusel osalema ja nõustub oma katseaja pikendamisega 31. detsembrini 2000. Apellant kinnitas sellel teatel kirjalikult, et on sellega tutvunud.

14 EKP teatas apellandile 18. septembri 2000. aasta kirjaga tema katseaja pikendamisest 31. detsembrini 2000 (edaspidi „katseaja pikendamise otsus"). Apellandile teatati samuti, et tema ametisse nimetamise otsus sõltub tema töötulemustest pikendatud katseajal.

15 Apellanti teavitati 29. novembri 2000. aasta kirjaga, mis tehti talle teatavaks samal päeval ning millele olid alla kirjutanud halduse ja personali peadirektor ning personaliarenduse osakonna juhataja, juhatuse otsusest lõpetada tema leping alates 31. detsembrist 2000 (edaspidi „vallandamise otsus"). Seda otsust põhjendati asjaoluga, et apellandi töötulemused ei paranenud isegi pikendatud katseajal, nii et need oleks vastanud asjaomase ametikoha miinimumnõuetele. Apellandi tegevus oli puudulik eriti EKP turvasüsteemi rakendamise ning töökorralduse ja halduse eeskirjade ning menetlusnõuete järgimise osas.

**Menetlus Esimese Astme Kohtus**

16 Apellant esitas 12. detsembril 2000 Esimese Astme Kohtule hagiavalduse (kohtuasi T-373/00), milles nõudis eelkõige vallandamise otsuse tühistamist.

17 Lisaks esitas apellant kolm ülejäänud hagiavaldust, milles palus eelkõige:

— tühistada EKP presidendi otsus, millega jäeti rahuldamata tema kaebus katseaja pikendamise otsuse peale (kohtuasi T-27/01);

— tuvastada, et EKP presidendi poolt vallandamise otsuse kontrollimise taotluse suhtes seisukoha võtmata jätmine oli õigusvastane (kohtuasi T-56/01) ning

— tühistada EKP presidendi otsus, millega jäeti rahuldamata tema kaebus vallandamise otsuse peale (kohtuasi T-69/01).

18 15. jaanuari 2002. aasta määrusega liideti need erinevad hagid suuliseks menetlemiseks. Edasikaevatud kohtuotsusega liitis Esimese Astme Kohus need hagid kohtuotsuse tegemiseks, jättis hagi kohtuasjas T-373/00 rahuldamata ning leidis, et kohtuasjades T-27/01, T-56/01 ja T-69/01 oli vajadus otsuse tegemiseks ära langenud.

19 Esimese Astme Kohus jättis sama otsusega kohtukulud kohtuasjas T-373/00 poolte endi kanda ning apellandi kohtukulud ja kolmandik EKP kohtukuludest kohtuasjades T-27/01, T-56/01 ja T-69/01 apellandi kanda.

## Edasikaevatud kohtuotsus

20 Esimese Astme Kohus leidis seoses hagi rahuldamata jätmisega kohtuasjas T-373/00 esiteks, et EKP kehtestatud personalijuhtimise alaste volituste delegeerimist käsitlevate normide kohta esitatud õigusvastasuse väide ei olnud põhjendatud. Seoses sellega esitas Esimese Astme Kohus järgmised põhjendused:

„43 Hageja väitel puudub ametieeskirjadel õiguslik alus. Need olid tegelikult seotud EKP personali teenistustingimustega ja oleks tulnud seega EKPS põhikirja artikli 36.1 alusel vastu võtta EKP nõukogu poolt juhatuse ettepanekul ja mitte juhatuse poolt, kellel puudus selleks pädevus.

44 Seoses sellega piisab välja tuua, et vaidluses, mis on aluseks otsusele X *v.* EKP (Esimese Astme Kohtu 18. oktoobri 2001. aasta otsus kohtuasjas T-333/99: X *v.* EKP, EKL AT 2001, lk I-A-199 ja II-921; EKL 2001, lk II-3021) [...], esitati Esimese Astme Kohtule õigusvastasuse väide, mille ese oli sama, mis hageja poolt käesolevas asjas esitatud väitel. Esimese Astme Kohus leidis sisuliselt selle otsuse punktides 96–109, et ametieeskirjad ei ole õigusvastased, nagu seda väidab hageja, eelkõige seetõttu, et nõukogu delegeeris EKP kodukorra artiklis 21.3 juhatusele pädevuse määratleda teenistustingimuste rakendamise tingimused, s.o ametieeskirjad."

21 Esimese Astme Kohus leidis teiseks, et hageja väide, mis tugineb teenistustingimuste ja ametieeskirjade ning proportsionaalsuse põhimõtte rikkumisele, on veel vähem põhjendatud.

22 Esimese Astme Kohus märkis esmalt, et see väide jaguneb kaheks osaks, s.o ühelt poolt katseaja pikendamise otsuse ja teiselt poolt vallandamise otsuse vaidlustamine. Seejärel kontrollis Esimese Astme Kohus kõiki neis kahes osas esitatud nõudeid.

23 Nii leidis Esimese Astme Kohus esiteks edasikaevatud kohtuotsuse punktis 49, et katseaja pikendamise otsus on vastu võetud kooskõlas antud juhul kohaldatavate vorminõuetega. Teiseks leidis ta selle otsuse punktides 51 ja 52, et EKP võis seda katseaega pikendada. Kolmandaks märkis ta sama otsuse punktides 56 ja 57, et EKP võis leida, et esinevad erakorralised asjaolud, mis lubavad ametieeskirjade artikli 2.1.2 teise lõigu tähenduses katseaga pikendada. Vallandamise otsuse kohta märkis Esimese Astme Kohus esmalt edasikaevatud kohtuotsuse punktides 65 ja 66, et hagejat teavitati etteheidetest tema teadmiste kvaliteedi ja ametialase tegevuse suhtes. Esimese Astme Kohus märkis teiseks selle otsuse punktis 73, et miski ei luba järeldada, et hagejale ei oleks antud võimalust oma katseajal tavalistes tingimustes töötada. Kolmandaks kinnitas Esimese Astme Kohus sama otsuse punktis 81, et EKP-le ei saa ette heita hageja lepingu lõpetamist viimase õigusi rikkudes.

24 Lõpetuseks esitas Esimese Astme Kohus kohtuasjades T-27/01, T-56/01 ja T-69/01 järgmised põhjendused selle kohta, et apellandi enda kohtukulud ning kolmandik EKP kohtukuludest jäeti apellandi kanda:

„99 Esimese Astme Kohus leiab, et vastupidiselt hageja seisukohale tuleneb teenistustingimuste artikli 41 punktist iii üheselt, et katseaja pikendamise ja katseajal vallandamise otsuste kohta ei saa esitada kohtueelse kontrolli taotlust

ja kaebust. Tegelikult on kahe otsuse eesmärk nimetatud sätte kohaselt „jätta katseajal töötaja ametisse nimetamine kinnitamata".

100 Nii tekitas hagiavalduse esitamine kohtuasjades T-27/01 ja T-69/01 kostjale põhjendamatuid kulusid.

101 Kohtuasja T-56/01 osas, mis saabus Esimese Astme Kohtu kantseleisse 13. märtsil 2001, tuleb esile tõsta, et hageja esitas selle tegevusetushagi 5. veebruaril 2000 esitatud kaebusele vastamata jätmise tõttu, samas kui ühelt poolt jäeti see taotlus personalieeskirjade artikli 8.2.1 alusel rahuldamata kaudse otsusega, mis tehti üks kuu pärast kaebuse esitamist, ning teiselt poolt jättis EKP president 12. märtsil 2001 hageja kaebuse rahuldamata.

102 Järelikult, ilma et oleks vaja kontrollida, kas hagi tuleb jätta vastuvõetamatuse tõttu läbi vaatamata, kuna enne tegevusetushagi esitamist ei ole kutsutud toimingut tegema, on selge, et hagi esitamise ajal kohtuasjas T-56/01 või vähemalt sellele kuupäevale vahetult järgnevatel päevadel teadis hageja, et kostja oli oma seisukoha määratlenud EÜ artikli 232 teise lõigu tähenduses. Ometi ei võtnud ta kohaseid meetmeid kostjale hagiga põhjendamatult kulude tekitamise vältimiseks.

103 Järelikult, hageja kohtukulude välja mõistmise asemel kostjalt, nagu nõudis hageja, tuleb kolmandik kostja kohtukuludest kohtuasjades T-27/01, T-56/01 ja T-69/01 välja mõista hagejalt."

**Poolte nõuded Euroopa Kohtus**

25 Apellant palub Euroopa Kohtul:

— tühistada edasikaevatud kohtuotsus ja EKP otsused katseaja pikendamise ja vallandamise kohta;

— mõista välja EKP-lt tema kasuks alates 31. detsembrist 2000 põhipalk 32 304 eurot aastas, millele lisanduvad hüvitised ja muud teenistustingimustes ettenähtud tasud.

— mõista kohtukulud välja EKP-lt.

26 EKP palub Euroopa Kohtul:

— jätta apellatsioonkaebus rahuldamata;

— mõista kohtukulud välja apellandilt.

## Apellatsioonkaebus

27 Apellant esitab oma nõuete toetuseks kolm väidet.

*Esimene väide pädevuse delegeerimise reeglite kohta*

Poolte argumendid

28 Selles väites kinnitab apellant sisuliselt, et Esimese Astme Kohus on õigusnormi rikkunud, lükates edasikaevatud kohtuotsuse punktides 43 ja 44 tagasi ametieeskirjade artikli 2.1.2 teise lõigu ja artikli 2.1.3 õigusvastasuse väite. Tema väide tugineb põhiliselt järgnevatel argumentidel.

29 Apellant väidab esiteks, et EKPS põhikirja artiklist 36.1 tuleneb, et EKP juhatusel puudus pädevus teenistustingimuste kehtestamiseks ning see pädevus kuulub nõukogule.

30 Teiseks ei luba EKPS põhikirja artikkel 12.3 apellandi väitel nõukogul personalikü-simuste alast pädevust juhatusele delegeerida.

31 Seoses sellega lisab ta, et isegi kui nõukogu oleks volitatud teenistustingimuste vastuvõtmise pädevust juhatusele delegeerima, peab ta seda tegema sõnaselgelt. Esimese Astme Kohus ei kontrollinud seda argumenti, vaid eeldas kaudse volituse olemasolu kodukorra artikli 21.3 raames.

32 Apellant leiab samuti, et Esimese Astme Kohus on tõlgendanud valesti kohtupraktikat, mis puudutab Euroopa ühenduste ametnike personalieeskirjade (edaspidi „ametnike personalieeskirjad") artiklit 110, mis käsitleb pädevuse delegeerimist ühenduse avalikus teenistuses, kuna ta väitis edasikaevatud kohtuotsuse punktis 44, et nõukogu oli volitatud personalieeskirjade kehtestamise pädevust juhatusele delegeerima. Lõpuks leiab ta, et see otsus rikub „institutsioonilise tasakaalu põhimõtet" selles osas, milles Esimese Astme Kohus toetas kaalutlusõiguse delegeerimist organitele, mis ei kuulu esmase õigusega loodud organite hulka.

33 Kolmandaks leiab apellant, et ametieeskirjade artiklite 2.1.2 ja 2.1.3 vastuvõtmisega rikkus juhatus kodukorra artiklit 21.3, kuna tegemist ei ole tavaliste teenistustingimuste rakendusmeetmetega, vaid iseseisvate materiaalõigusnormidega. Tegelikult lubab see artikkel 2.1.2 katseaja ühepoolset pikendamist ning see võimalus väljub teenistustingimuste artikli 10 punkti b kohaldamisalast.

34 Apellant lisab seoses sellega, et nimetatud artiklis 2.1.3 on lisatud veel üks teenistustingimuste artikli 11 punkti a alapunktist i erinev nimetatud perioodil vallandamise alus, mis on seotud huvitatud isiku sobimatu käitumise või tööülesannete mittenõuetekohase täitmisega.

35 EKP väidab, et apellandi esimese ja teise argumendi raames väljendatud seisukohad ei ole tema arvates asjakohased ega põhjendatud. Ta rõhutab, et ametnike personalieeskirjade artiklit 110 puudutava kohtupraktika kohaselt on institutsioonidel õigus vastu võtta üldisi rakendusnorme, tingimusel, et see ei piira personalieeskirjade kohaldamisala. Lisaks sellele on EKP nõukogu poolt juhatusele teatud pädevuse üleandmine kooskõlas institutsioonilise tasakaalu põhimõttega.

36 EKP märgib, et apellant ei täpsusta edasikaevatud kohtuotsuse osa, millele ta oma kolmanda argumendiga soovib vastu vaielda. Igal juhul ei ole need argumendid põhjendatud. Ametieeskirjade artikli 2.1.2 teine lõik ja artikkel 2.1.3 kujutavad endast meetmeid teenistustingimuste artikli 10 punkti b kohaldamiseks, mis on töölepingu koostisosad. Lisaks sellele ei kohaldata teenistustingimuste artiklit 11 katseajal.

Euroopa Kohtu hinnang

37 Oma esimese väitega tahab apellant sisuliselt tõendada, et Esimese Astme Kohus on hinnanud valesti, et EKP pädevuse delegeerimise kord personalialastes küsimustes ja nende pädevuste teostamine asjaomaste organite poolt on õiguspärane.

38 Seoses sellega tuleb esmalt märkida, et EKP nõukogule oli protokolli EKPS põhikirja kohta artiklite 12.3 ja 36.1 alusel antud pädevus võtta vastu ühelt poolt kodukord

EKP sisestruktuuri ja otsuseid tegevate organite kindlaks määramiseks ning teiselt poolt EKP personali teenistustingimused.

39 Tuleb rõhutada, et selliselt piiratud organisatsiooniline ja juhtimispädevus vastab teistele institutsioonidele ja organitele esmase õigusega antud pädevusele (vt näiteks Euroopa Komisjoni kohta EÜ artikkel 218 teine lõik).

40 EKP nõukogu võttis vastavalt eespool viidatud volitusnormidele vastu EKP teenistustingimused. Neis viimastes on omakorda ette nähtud volitus juhatusele nende teenistustingimuste rakendamise üldtingimuste täpsustamiseks ametieeskirjades.

41 Selle pädevuse delegeerimise korra ühenduse õigusele vastavuse kohta tuleb meelde tuletada, et vastavalt Euroopa Kohtu 13. juuni 1958. aasta otsusele kohtuasjas 9/56: Meroni *v.* Ülemamet (EKL 1958, lk 9, 42 ja 43) sisaldab institutsioonile antud pädevus õigust delegeerida vastavalt asutamislepingule teatud osa võimust, mis tuleneb nimetatud pädevusest, institutsiooni kehtestatud tingimustel.

42 Seoses sellega tuleb täpsustada, et kui Euroopa Kohtu argumentatsioon eespool viidatud kohtuotsuses Meroni *v.* Ülemamet puudutab teatud finantsmehhanismide

kehtestamiseks pädevuse delegeerimist erilise õigusvõimega eraõiguslikele isikutele, siis ühenduse institutsioonil või organil on veelgi enam õigus kehtestada meetmed korralduse ning pädevuse delegeerimise kohta tema juurde kuuluvatele otsustusorganitele, eriti tema enda personali juhtimise valdkonnas. Nagu leidis Euroopa Kohus 14. oktoobri 2004. aasta otsuse punktis 34 (kohtuasi C-409/02 P: Pflugradt *v.* EKP, EKL 2004, lk I-9873), on ühenduse organil, kes täidab oma ülesannet avalikes huvides, volitused kehtestada oma personalile kohaldatavad sätted määruse vormis.

43 Tingimuste osas, mida pädevuse delegeerimisel tuleb järgida, tuleb meelde tuletada, nagu Euroopa Kohus on eespool viidatud kohtuotsuses Meroni *v.* Ülemamet (vt lk 40–44, 46 ja 47) täpsustanud, et esiteks ei saa volitav asutus volitatavale organile üle anda tema enda pädevusest erinevat pädevust. Teiseks peab volitatavale organile antud pädevuse teostamine olema allutatud samadele tingimustele, kui need, millele see oleks allutatud, kui volitav asutus teostaks seda vahetult ise, eelkõige selles osas, mis puutub põhjendamisnõuetesse ja avaldamisse. Lõpuks, isegi kui volitav asutus on pädev oma võimu delegeerima, peab ta vastu võtma sõnaselge otsuse pädevuse üleandmise kohta ja delegatsioon tohib puudutada ainult selgelt määratletud täidesaatvat pädevust.

44 Personalialase pädevuse delegeerimise kohta EKP-s tuleb sedastada, arvestades apellandi esimese väite toetuseks esitatud argumente, et EKP asjaomases valdkonnas vastu võetud ja sel alal antud volituse ulatus on täielikult kooskõlas eespool viidatud kohtuotsuses Meroni *v.* Ülemamet (vt käesoleva otsuse punkt 41) väljendatud tingimustega.

45 Pädevuse delegeerimise valdkonnas nõutud täpsuse osas tuleb märkida, et EKP nõukogu, kellele kuulub personali teenistustingimuste ja eelkõige töölepingutingimuste vastuvõtmise pädevus, on oma kodukorra artiklis 21.3 sõnaselgelt sätestanud, et juhatus võtab vastu nimetatud teenistustingimuste rakendussätted ja muudab neid.

46 Neil asjaoludel ei ole apellandi argument, mis põhineb ametnike personalieeskirjade artikli 110 vääral tõlgendamisel Esimese Astme Kohtu poolt, vastuvõetav. Nagu selgub eespool viidatud kohtuotsuse Pflugradt *v.* EKP punktist 37, ei ole EKP juhtorganid personalialaste üldiste rakendusmeetmete rakendamise pädevust teostades teistsuguses olukorras kui teiste ühenduse institutsioonide ja organite juhtorganid suhetes oma töötajatega. Selles kontekstis ning arvestades „institutsionaalse tasakaalu põhimõtet", piisab meelde tuletada, et nimetatud põhimõte on kohaldatav ainult ühenduse institutsioonide ja organite vahelistes suhetes (vt eelkõige 22. mai 1990. aasta otsus kohtuasjas C-70/88: parlament *v.* nõukogu, EKL 1990, lk I-2041, punktid 21–23).

47 Argumendi kohta, mis põhineb EKP nõukogu antud täidesaatva pädevuse rikkumisel juhatuse poolt, tuleb täheldada, et juhatuse kehtestatud ametieeskirjade artiklites 2.1.2 ja 2.1.3 on sätestatud teatud asjaolud, mis võivad ilmneda katseajal. Need sätted võimaldavad eelkõige ühelt poolt katseaega pikendada ja teiselt poolt selle katseaja jooksul leping lõpetada.

48 Seoses sellega tuleb märkida, et ametieeskirjade artiklid 2.1.2 ja 2.1.3 jäävad juhatusele kodukorra artikliga 21.3 antud täidesaatva pädevuse piiridesse. Vastupidiselt apellandi argumentidele ei riku nimetatud sätted teenistustingimuste artikli 10 punkti b, milles on ette nähtud, et juhatus võib vastavalt ametieeskirjadele kehtestada katseaja režiimi. Vaidlusalused sätted ei välju ka teenistustingimuste artikli 11 punkti a alapunktis i sätestatud raamistikust asjaolude osas, mille alusel EKP võib lõpetada oma töötajatega sõlmitud lepingud.

49 Tegelikult, nagu märkis õigesti kohtujurist oma ettepaneku punktis 39, kuna juhatus on volitatud vastavalt teenistustingimuste artikli 10 punktile b kehtestama katseaega reguleerivaid tingimusi, jäi ta oma pädevuse piiridesse selles valdkonnas, nähes ette, et nimetatud perioodi kestel, kui asjaomase töötaja tööülesannete täitmisele pööratakse erilist tähelepanu, võib lepingu lõpetada „nõuetele mittevastavuse või ebapädevuse korral".

50 Tuleb lisada, nagu märkis Esimese Astme Kohus edasikaevatud kohtuotsuse punktis 52, et olukorras, milles juhatus võib katseajal lepingu lõpetada, peab tal seda enam olema võimalik nimetatud katseaega ühepoolselt pikendada.

51 Sellest järeldub, et personali valdkonna pädevuse delegeerimise kord ning selle pädevuse teostamine EKP asutuste poolt on õiguspärased.

52 Järelikult leidis Esimese Astme Kohus õigesti, et EKP kehtestatud sätted selles valdkonnas ei ole õigusvastased. Esimene väide on seega põhjendamata.

*Teine väide ametieeskirjade artiklite 2.1.2 ja 2.1.3 kohta*

53 Teise võimalusena, juhul, kui Euroopa Kohus leiab, et ametieeskirjade artiklid 2.1.2 ja 2.1.3 on õiguspärased, väidab apellant, et Esimese Astme Kohus on edasikaevatud kohtuotsuse punktides 46–83 valesti leidnud, et ühelt poolt apellandi katseaja pikendamist ja teiselt poolt viimase vallandamist käsitlevad otsused on teenistustingimuste ja ametieeskirjadega kooskõlas. See väide koosneb viiest osast.

Esimene osa

— Poolte argumendid

54 Teise väite esimeses osas märgib apellant, et Esimese Astme Kohus on edasikaevatud kohtuotsuse punktis 49 valesti leidnud, et katseaja pikendamise otsus võeti vastu ametieeskirjade artiklit 2.1.2 rikkudes. Tegelikult kuulub katseaja pikendamise pädevus juhatusele ning seda ei saa delegeerida EKP asepresidendile.

55 EKP väidab seoses sellega, et mitte ainult, et juhatusel ei ole üheski sättes keelatud korraldada ülesannete jaotust oma liikmete vahel, vaid vastupidi, juhatuse töökorras on selline volitamine selgelt ette nähtud.

— Euroopa Kohtu hinnang

56 Esmalt tuleb meelde tuletada, nagu leidis Esimese Astme Kohus edasikaevatud kohtuotsuse punktis 49, et juhatus delegeeris 16. märtsi 1999. aasta otsusega EKP asepresidendile äsja tööle võetud ametnike katseaja pikendamise otsuste vastu võtmise õiguse.

57 Selle volituse kehtivuse osas tuleb täheldada, nagu toob õigesti välja kohtujurist oma ettepaneku punktides 48–54, et ühenduse institutsioonidel ja organitel on sisestruktuuri alane pädevus, mille alusel nende kollegiaalsed organid võivad delegeerida ühele või mitmele oma liikmele üksikotsuste vastu võtmise õiguse personali juhtimise alal valdkonnas, mis on juba olnud üldise reguleerimise esemeks asjaomase kollegiaalorgani poolt.

58 Väljakujunenud kohtupraktikast tuleneb, et ühenduse institutsioonidel ja organitel on ulatuslik kaalutlusõigus oma asutuse töö korraldamisel vastavalt talle pandud ülesannetele (vt eelkõige 10. juuli 2003. aasta otsus kohtuasjas C-15/00: komisjon *v.* EIP, EKL 2003, lk I-7281, punkt 67, ja eespool viidatud kohtuotsus Pflugradt *v.* EKP, punkt 43).

59 Euroopa Kohus on nimelt leidnud (vt eelkõige 23. septembri 1986. aasta otsus kohtuasjas 5/85: AKZO Chemie *v.* komisjon, EKL 1986, lk 2585, punktid 35–37), et komisjon võib tema tegevusele kohaldatavat kollegiaalsuse põhimõtet rikkumata volitada oma liikmeid tema nimel teatud otsuseid vastu võtma. Volitamise korra tagajärjeks ei ole otsuste tegemise pädevuse äravõtmine komisjonilt, kuna liikme poolt vastu võetud otsused on tehtud komisjoni nimel, kes vastutab nende eest täielikult. Euroopa Kohus põhjendas seda järeldust eelkõige vajadusega tagada otsust vastu võtva organi tegutsemisvõime, mis on kõikidele institutsionaalsetele süsteemidele omane põhimõte.

60 See komisjonis rakendatava volitamise korraga seotud kohtupraktika on käesolevas asjas kohaldatav, kuna on selge, et juhatus ei kaota asjaomase korra mõjul oma õigusloovat pädevust ja EKP asepresidendi tehtud katseaja pikendamise otsused on tehtud juhatuse nimel, kes vastutab nende eest täielikult. Vaidlusalune volitus piirdub tegelikult äsja tööle võetud töötaja katseaja pikendamisega seotud üksikaktidega ega käsitle kuidagi üldise iseloomuga küsimusi.

61 Neil asjaoludel tuleb järeldada, et Esimese Astme Kohus on õigesti leidnud, et EKP asepresidendil on lubatud vastu võtta apellandi katseaja pikendamise otsust.

62 Seega ei saa teise väite esimese osaga nõustuda.

Teine osa

— Poolte argumendid

63 Teise väite teises osas kinnitab apellant, et Esimese Astme Kohus hindas edasikaevatud kohtuotsuse punktis 56 ja sellele järgnevates punktides valesti ametieeskirjade artikli 2.1.2 rakendamise kriteeriumide ebamäärast iseloomu, kuna need sätted võivad viia meelevaldsete meetmete võtmiseni ning on seega vastuolus „ühenduse õiguse ülimuslike normidega". Kahtluste esitamine töötaja võimete osas katseajal ei kujuta endast „erandjuhtu" artikli 2.1.2 tähenduses. Apellant lisab, et Esimese Astme Kohus ei ole arvesse võtnud, et see säte on vastuolus teenistustingimuste artikli 9 punkti a teise lausega, kuna see ei võimalda täpsustada nende rakendamise üksikasju.

64 EKP leiab, et see argument ei ole põhjendatud, kuna kaalutlusõiguse olemasolu ei vii automaatselt meelevaldsete otsuste vastuvõtmiseni.

— Euroopa Kohtu hinnang

65 Esiteks tuleb täheldada, et mõiste „erandjuht" kasutamine ametieeskirjade artiklis 2.1.2 peegeldab asjaomase ametiasutuse, s.o juhatuse soovi jätta endale kaalutluspädevus selleks, et vastavalt asjaomastele faktidele ja üksikjuhtumi tingimustele otsustada, millises olukorras võib olla soovitav äsja tööle võetud töötaja katseaja pikendamine.

66 Lisaks, nagu kohtujurist oma ettepaneku punktis 57 õigesti rõhutab, on sel alusel võetud otsused kohtulikult kontrollitavad. Pealegi ei tule katseaja pikendamise võimalust pidada iseenesest huvitatud isikule ebasoodsaks asjaoluks, kuna see lubab arvesse võtta kahe asjaomase poole huvides töösuhteid parandada võivaid asjaolusid ja selle kaudu nimetatud suhteid hoida.

67 Seega tuleb järeldada, et Esimese Astme Kohus leidis õigesti, et apellandi katseaja pikendamise otsus oli õiguspärane.

68 Järelikult tuleb teise väite teine osa tagasi lükata.

Kolmas osa

— Poolte argumendid

69 Teise väite kolmandas osas vaidlustab apellant Esimese Astme Kohtu hinnangu, mille kohaselt kahtluste olemasolu töötaja ametialase sobivuse kohta võib endast kujutada „erandjuhtu" ametieeskirjade artikli 2.1.2 tähenduses.

70 EKP märgib, et ametieeskirjade artiklis 2.1.2 esinev mõiste „erandjuht" ei tähenda mingil juhul, et institutsioon ei peaks oma selles valdkonnas tehtud otsust põhjendama. Leides, et nimetatud mõiste nõuab objektiivsete kriteeriumide olemasolu, tõi Esimese Astme Kohus esile kriteeriumi, mis takistab meelevaldse otsuse tegemist.

— Euroopa Kohtu hinnang

71 Tuleb meelde tuletada, nagu on välja toodud käesoleva otsuse punktis 58, et EKP-l on oma personali juhtimisel ulatuslik kaalutlusõigus, selleks et täita talle avalikes huvides antud ülesandeid.

72 Sellest järeldub, et ühenduse institutsioon või organ peab veenduma eelkõige katseajal, et huvitatud isik vastab kõikidele selle ametikoha, millele ta on tööle võetud, ning sellega seotud ülesannete täitmiseks vajalikele nõuetele isikuomaduste poolest ja tööalaselt. Neil asjaoludel võib katseaja pikendamine endast kujutada selle eesmärgi saavutamiseks sobivat vahendit.

73 Järelikult, leides, et kahtluste olemasolu äsja tööle võetud töötaja nõuetele vastavuse kohta võib endast kujutada ametieeskirjade artikli 2.1.2 tähenduses „erandjuhtu", mis õigustab tema katseaja pikendamist, ei ole Esimese Astme Kohus rikkunud õigusnormi.

74 Järelikult tuleb teise väite kolmas osa tagasi lükata.

Neljas osa

— Poolte argumendid

75 Apellant vaidlustab teise väite neljandas osas Esimese Astme Kohtu seisukoha, mille kohaselt katseaega pikendati kahtluste tõttu tema ametialastes võimetes. Esimese

Astme Kohus tugines selles osas valedele faktilistele asjaoludele, eirates tõendamiskohustust ja EKP väiteid, mille kohaselt katseaega pikendati tema enda hooletuse tõttu, kuna ta ei suutnud pakkuda vastutusrikkamat tööaega väljaspool suvepuhkusi.

76 EKP leiab, et teise väite see osa on vastuvõetamatu, kuna see on suunatud Esimese Astme Kohtu selle seisukoha vaidlustamisele, mille kohaselt apellandi katseaja pikendamise otsus põhines kahtlustel apellandi võimetes oma ametikohustusi täita. Ta märgib eelkõige, et katseaja pikendamine oli suunatud apellandile võimaluse andmisele töötingimustega paremini kohaneda ja tutvuda EKP-s töötamise nõuetega.

— Euroopa Kohtu hinnang

77 Tuleb täheldada, et apellant soovib teise väite selles osas sisuliselt vaidlustada Esimese Astme Kohtu antud hinnangut teatud faktilistele asjaoludele.

78 Tuleb rõhutada, nagu kohtujurist märgib oma ettepaneku punktides 67 ja 68, et väljakujunenud kohtupraktika kohaselt (vt näiteks 8. mai 2003. aasta otsus kohtuasjas C-122/01 P: T. Port *v.* komisjon, EKL 2003, lk I-4261, punkt 27) ei ole Euroopa Kohus pädev tuvastama fakte ega põhimõtteliselt hindama tõendeid, millele Esimese Astme Kohtus on nende faktide tuvastamisel tuginenud. Kui need tõendid

on saadud õiguspäraselt ning kui on kinni peetud õiguse üldpõhimõtetest ja tõendamiskohustusele ja tõendite kogumisele kohaldatavatest ja menetlusnormidest, on üksnes Esimese Astme Kohus pädev hindama talle esitatud tõendite tõendamisväärtust. Niisugune hindamine ei kujuta endast seega, välja arvatud juhul, kui tõendeid on moonutatud, Euroopa Kohtu kontrollile allutatud õiguslikku küsimust.

79 Seoses sellega ja nagu kohtujurist on täpsustanud oma ettepaneku punktis 69, kuna apellant ei ole tõendanud ega isegi tõsiselt väitnud, et Esimese Astme Kohus on fakte ja talle esitatud tõendeid moonutanud, kujutab Esimese Astme Kohtu hinnang äsja tööle võetud töötajate koolituse tagamiseks rakendatud meetmele endast faktiliste asjaolude ja tõendite hindamist, mida ei saa apellatsioonkaebuse raames vaidlustada.

80 Neil asjaoludel tuleb teise väite neljas osa lugeda vastuvõetamatuks.

Viies osa

— Poolte argumendid

81 Teise väite viiendas osas märgib apellant, et vastupidiselt Esimese Astme Kohtu otsusele edasikaevatud kohtuotsuse punktides 70–73, ei saanud ta katseaega läbida tavalistes tingimustes.

82 EKP väidab, et teise väite see osa on samuti vastuvõetamatu, kuna selles on vaidlustatud Esimese Astme Kohtu poolt faktilisele asjaolule antud hinnangut, et apellandi katseaeg möödus tavapärastes tingimustes.

— Euroopa Kohtu hinnang

83 Seoses sellega piisab sedastada, et apellant vaidlustab oma argumendiga Esimese Astme Kohtu ühte faktilist järeldust.

84 Esimese Astme Kohus on edasikaevatud kohtuotsuse punktis 73 leidnud, et „miski ei luba [...] järeldada, et hagejal ei oleks võimaldatud tavalistes tingimustes oma katseaega läbida".

85 Neil asjaoludel ja käesoleva kohtuotsuse punktis 78 esitatud põhjendusi arvestades, kuna apellant ei ole esitanud ühtegi väidet asjaolude moonutamise kohta, tuleb teise väite viies osa vastuvõetamatuse tõttu tagasi lükata.

*Kolmas väide kohtukulude kohta*

Poolte argumendid

86 Apellant väidab, et edasikaevatud kohtuotsuse punktides 99–103 esineb õigusnormi rikkumine, kuna selles on jäetud osa kohtuasjade T-27/01 ja T-69/01 kohtukuludest

tema kanda. Ta leiab, et Esimese Astme Kohus on valesti tõlgendanud oma kodukorra artikli 87 lõike 3 teist lõiku, leides, et nimetatud hagid on esitatud põhjendamatult. Apellant selgitab kohtuasjas T-56/01 esitatud hagi kohta, et sellele hagile eelnes EKP õigusvastane käitumine.

87 EKP leiab, et Euroopa Kohtu põhikirja artikli 51 teist lõiku kohaldades on väide täielikult vastuvõetamatu.

Euroopa Kohtu hinnang

88 Tuleb meelde tuletada, et Euroopa Kohtu põhikirja artikli 51 teises lõigus on sätestatud, et „[k]aebuse aluseks ei saa olla üksnes kohtukulude summa või see, kumba poolt on kohustatud neid tasuma". Peale selle on Euroopa Kohus leidnud, et olukorras, kus apellatsioonkaebuse kõik teised väited on tagasi lükatud, tuleb väited Esimese Astme Kohtu kohtukulusid puudutava otsuse väidetava õigusvastasuse kohta seda sätet kohaldades vastuvõetamatuse tõttu tagasi lükata (vt 12. juuli 2001. aasta otsus liidetud kohtuasjades C-302/99 P ja C-308/99 P: komisjon ja Prantsusmaa *v.* TF1, EKL 2001, lk I-5603, punkt 31, ning 30. septembri 2003. aasta otsus liidetud kohtuasjades C-57/00 P ja C-61/00 P: Freistaat Sachsen jt *v.* komisjon, EKL 2003, lk I-9975, punkt 124).

89 Kuna kõik teised apellatsioonkaebuses esitatud apellandi väited tuleb tagasi lükata, tuleb viimane väide, mis on suunatud Esimese Astme Kohtu kohtukulude jaotust käsitleva otsuse vastu, järelikult lugeda vastuvõetamatuks.

90 Eespool esitatud põhjendustest lähtuvalt tuleb apellatsioonkaebus jätta rahuldamata.

## Kohtukulud

91 Kodukorra artikli 69 lõike 2 alusel, mida kohaldatakse kodukorra artikli 118 alusel ka menetluses olevate apellatsioonkaebuste suhtes, on kohtuvaidluse kaotanud pool kohustatud hüvitama kohtukulud, kui vastaspool on seda nõudnud. Kodukorra artikli 70 alusel kannavad institutsioonid ühenduste ja nende teenistujate vahelistes vaidlustes ise oma kohtukulud. Kodukorra artikli 122 teise lõigu alusel ei kohaldata kodukorra artiklit 70 ametnike või muude teenistujate poolt institutsiooni vastu esitatud apellatsioonkaebustele. Kuna Euroopa Keskpank on kohtukulude hüvitamist nõudnud ja apellatsioonkaebuse esitaja on kohtuvaidluse kaotanud, tuleb kohtukulud temalt välja mõista.

Esitatud põhjendustest lähtudes Euroopa Kohus (esimene koda) otsustab:

**1. Jätta apellatsioonkaebus rahuldamata.**

**2. Mõista kohtukulud välja C. S. Trallilt.**

Allkirjad